

Sygn. akt I C 1718/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29.05.2018 r.

sprawy z powództwa S. S. (1)

przeciwko J. S. (1)

o zapłatę i wydanie

I. Zasądza od pozwanej J. S. (1) na rzecz powoda S. S. (1) kwotę 1,02 (jeden 02/100) złotych.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. Nakazuje pobrać od powoda S. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 49 zł tytułem opłaty od pozwu w części rozszerzonego powództwa.

Sygn. akt. I C 1718/17

UZASADNIENIE

Powód S. S. (1) – po ostatecznym doprecyzowaniu roszczeń pozwu - domagał się zasądzenia od pozwanej J. S. (1) kwoty 5.320,48 zł tytułem zwrotu 1/2 części spłaconych przez powoda w okresie od maja 2017r. do marca 2018r. rat kredytu, zaciągniętego przez strony jeszcze w trakcie trwania ich związku małżeńskiego oraz nakazania pozwanej J. S. (1), aby w przyszłości wywiązywała się z obowiązku wspólnej z powodem spłaty przedmiotowego kredytu. Nadto powód wnosił o nakazanie pozwanej, aby wydała mu łańcuszek złoty wraz z kolczykami, zakupione przez niego przed zawarciem związku małżeńskiego oraz obrączkę ślubną powoda. W uzasadnieniu powód wskazał, że w trakcie związku małżeńskiego strony zaciągnęły kredyt, którego spłata obciąża obecnie jedynie powoda, który w okresie objętym pozwem (maj 2017 – marzec 2018) spłacił łącznie kwotę wskazaną w pozwie, zaś pozwana nie zwróciła mu należnej części. Ponadto powód podniósł, iż jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego zakupił z własnych środków złoty łańcuszek i także złote kolczyki, traktując zakup jako inwestycję. Dopóki pozwana pozostawała małżonką powoda – twierdził dalej S. S. – mogła korzystać z tych przedmiotów, natomiast rozwód – w opinii powoda – pozbawił pozwanej prawa do posiadania tych przedmiotów. Wreszcie powód domagał się od pozwanej zwrotu jego obrączki ślubnej, która w ocenie powoda znajduje się w posiadaniu J. S..

Pozwana J. S. (1) nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu pozwana potwierdziła wprawdzie, że była wraz z powodem współkredytobiorcą i z tego tytułu zobowiązana jest do zwrotu połowy rat, spłacanych przez powoda. Jednocześnie jednak podniosła, że w trakcie trwania związku małżeńskiego strony zaciągnęły jeszcze inne zobowiązanie kredytowe, które z kolei zostało w całości spłacone przez pozwaną i to po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej. W efekcie powyższego pozwana wniosła o dokonanie potrącenia kwoty należnej powodowi z kwotą, jaką powód winien jej zwrócić. Niezależnie od tego pozwana wpłaciła powodowi, już w trakcie trwania procesu, kwotę 2.952,80 zł, domagając się uwzględnienia tej sumy w orzeczeniu. Co do roszczeń powoda o

wydanie łańcuszka i kolczyków, pozwana podniosła, że otrzymała te przedmioty od powoda jako prezent przedślubny, zaś obrączki ślubnej powoda nie posiada.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód S. S. (1) pozwana J. S. (1) zawarli związek małżeński w dniu 29.05.2010r. Strony przed zawarciem małżeństwa pozostawały od kilku lat w konkubinacie. W trakcie konkubinatu powód (po powrocie z misji w L. (...)) podarował pozwanej złote kolczyki oraz złoty łańcuszek z literką (...). Małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 05.03.2015 r. Wspólność majątkowa małżeńska ustała z dniem 10.04.2015 r.

W dniu 09.06.2011 r. strony zawarły z (...) SA Oddział w G. umowę pożyczki hipotecznej na kwotę 84.884,10 zł, a z kwoty tej dokonano przedterminowej spłaty wcześniej zaciągniętych kredytów i pożyczek. Na poczet pożyczki gotówkowej udzielonej J. S. (1) 26.11.2010 r. nr (...) została przelana kwota 8 293,15 zł. Na konto kredytu S. Serwis (...) udzielonego S. S. (1) w dniu 14.06.2007 r. przelano kwotę 5 444,70 zł oraz na konto (...) o nr (...) udzielonej S. S. (1) w dniu 08.10.2008 r. przelano kwotę 4 956,68 zł. W okresie od ustania wspólności majątkowej w/w kredyt hipoteczny spłaca powód, w tym w okresie od 01.05.2017r. do 31.03.2018r. S. S. uiszczył z tego tytułu łącznie kwotę 10.646,95 zł.

W dniu 26.03.2013r. pozwana J. S. (1) zawarła z (...) SA Oddział w G. umowę kredytową nr (...) na kwotę 18 615,39zł. Środki uzyskane z tego kredytu zostały przeznaczone na pokrycie kredytu odnawialnego (...) Konto z wysokością limitu 6 400zł oraz bieżące wydatki. Kredyt ten spłacała w całości pozwana, w tym po dniu 01.05.2017r. spłata obejmowała kwotę 4.739,32 zł.

dowód: słuchanie stron k 60

zeznania świadków M. C. k 89, M. S. k 89, M. S. k 89

odpis k 7, 42, 50, 80-81, 86

potwierdzenie k 13-30, 45-48, 51-58, 75-79

Postanowieniem z 28.04.2017r. w sprawie I Ns 339/16 Sąd Rejonowy w Giżycku dokonał podziału majątku dorobkowego S. S. (1) i J. S. (1). W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd dokonał też rozliczenia spłat kredytu hipotecznego, udzielonego stronom w dniu 09.06.2011r., dokonanych przez powoda do dnia orzeczenia oraz spłat kredytu, zaciągniętego przez pozwaną w dniu 26.03.2013r., dokonanych przez J. S. (1) do chwili wydania orzeczenia.

dowód: słuchanie stron k 60

odpis k 91-94

W dniu 12.04.2018r. pozwana J. S. (1) przelała na rzecz powoda S. S. (1) kwotę 2.952,80 zł.

dowód: potwierdzenie k 62

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie pozostaje fakt, że strony pozostawały w konkubinacie przed zawarciem związku małżeńskiego, wtedy też powód odbywał służbę wojskową na misji w L. (...), a po powrocie z niej przekazał pozwanej złote kolczyki i złoty łańcuszek. Poza sporem pozostaje również fakt zaciągnięcia przez strony w czerwcu 2011r. kredytu na kwotę 84.884,10 zł, jego rozliczenie w ramach postępowania o podział majątku dorobkowego (za okres do wydania orzeczenia w tymże postępowaniu) oraz dokonywanie następnych spłat przez powoda. Powyższa bezsporność wynika nie tylko z dokumentów, zalegających w aktach sprawy i współbrzmiących zeznań świadków M. C., M. S., M. S., ale przede wszystkim z twierdzeń samych stron. W takiej sytuacji Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych powyżej świadków. Wskazać oczywiście należy, że o ile samo przekazanie złotych przedmiotów pozwanej przez powoda nie

budzi żadnych wątpliwości, o tyle cel przekazania owych precjozów już takie kontrowersje pomiędzy stronami nasuwa, o czym będzie jeszcze mowa.

W zasadzie poza sporem pozostaje również fakt zaciągnięcia przez pozwaną w roku 2013 kredytu, co wynika z dokumentów, złożonych przez strony w toku procesu, choć oczywiście dostrzec trzeba, iż powód kwestionuje swoją wiedzę o owym kredycie i tym samym swój obowiązek w dokonywaniu spłaty.

Poza strefą sporu stron wreszcie znajduje się przeprowadzenie postępowania o podział majątku dorobkowego stron i jego efekt w postaci postanowienia, w którym Sąd Rejonowy w Giżycku orzekł co do zasady o obowiązku partycypowania powoda w spłacie kredytu zaciągniętego przez pozwaną w roku 2013 oraz o obowiązku podobnej partycypacji strony pozwanej w spłacie kredytu zaciągniętego w roku 2011, a nawet dokonał rozliczenia między stronami obu wspomnianych kredytów. Orzeczenie to nie było negowane przez żadną ze stron, co pozwala na przyjęcie wniosku, iż zostało zaakceptowane przez obie strony.

Przechodząc do kwestii spornych należy wskazać interpretację faktu przekazania pozwanej przez powoda złotych przedmiotów, w szczególności w kontekście rozmiągających się twierdzeń stron. O ile bowiem powód twierdził, że złote przedmioty stanowiły jego inwestycję na przyszłość, a przekazanie obejmowało li tylko możliwość korzystania przez pozwaną z tych rzeczy, o tyle zdaniem pozwanej przekazanie to było wręczeniem prezentu, czyli łączyło się z przejściem własności.

Analizując zdiagnozowane wyżej zagadnienie sporne wskazać należy na jednobrzmiące zeznania świadków M. C., M. S., M. S., którzy podali, że pozwana, po otrzymaniu owych błyskotek, chwaliła się nimi wobec świadków i już wówczas, w obecności zresztą powoda, twierdziła, że są to prezenty od niego. Co istotne – świadkowi ci podali także, że łańcuszek zawierał złotą literkę (...), jako pierwszą literę imienia pozwanej, co tym bardziej wskazuje na charakter prezentu, a nie jakiejś formy inwestycji finansowej powoda. Wskazane zeznania świadków znajdują pełne potwierdzenie w zasadach logiki i doświadczenia życiowego – trudno bowiem uznać za logiczne obecne twierdzenia powoda, iż tenże powód, pozostający w bliskich relacjach z pozwaną, a nawet planujący zawarcie z nią związku małżeńskiego i ułożenie wspólnego życia, w momencie powrotu z kilku miesięcznej misji wojskowej, przekazuje ukochanej złoty łańcuszek z pierwszą literą jej imienia oraz złote kolczyki mówiąc, że przedmioty te tylko jej użycza, bo są one inwestycją finansową, mającą zabezpieczyć jego przyszłość. Wersja ta, lansowana obecnie przez powoda razi sztucznością i wytworzeniem jej wyłącznie na użytek obecnego procesu, a jako taka nie może zyskać aprobaty Sądu. Innymi słowy ujmując, skoro omawiany łańcuszek i kolczyki stanowiły prezent, uczyniony pozwanej przez powoda, to w chwili przekazywania podarunku, przeszła też własność tych przedmiotów na pozwaną, a obecne roszczenia powoda zmierzające do odzyskania raz danych podarunków nie mogą zostać uwzględnione (art. 222 § 1 kc).

Drugą z kwestii spornych niniejszego procesu było żądanie wydania przez pozwaną obrączki ślubnej powoda. Zgodnie z art. 6 kc ciężar wykazania, iż to pozwana posiada ową obrączkę i nie chce jej wydać powodowi spoczywa niewątpliwie na S. S.. Powód jednak poza głośnym twierdzeniem o treści wskazanej wyżej, nie przedstawił w toku procesu żadnego dowodu, który potwierdziłby, że owa obrączka spoczywa gdzieś u pozwanej, a J. S. odmawia jej wydania ze znanych tylko sobie przyczyn. Skoro zatem powód nie wykazał, ani nawet nie podjął próby udowodnienia lansowanej przez siebie tezy, roszczenie o wydanie obrączki nie mogło zostać uwzględnione. Jedynie na marginesie Sąd dostrzegł twierdzenia pozwanej, że już w trakcie małżeństwa stron powód nie przywiązywał specjalnej uwagi i troski o obrączkę, którą pozwana znajdowała w różnych dziwnych miejscach. Pośrednio potwierdza to wersję pozwanej, jakoby sam powód nie znał miejsca, w którym może znajdować się sporny pierścień ślubny.

Kolejnym zagadnieniem jest rozliczenie stron z tytułu spłacanych kredytów. Jak już wcześniej wspomniano sam obowiązek wzajemnego rozliczenia obu kredytów (z 2011 i 2013) rozstrzygnął co do zasady Sąd Rejonowy w Giżycku w orzeczeniu dzielącym majątek wspólny małżeński stron. W tym miejscu można jedynie dodać, że środki, pochodzące z kredytu, jaki pozwana zaciągnęła w roku 2013 w (...) SA Oddział w G., zostały spożytkowane na spłatę wcześniejszych zobowiązań stron oraz wydatki bieżące, w tym leczenie wspólnego psa (vide uzasadnienie postanowienia w sprawie I Ns 339/16). Nawet zatem gdyby przyjąć, że ów kredyt, zaciągnięty przecież w trakcie trwania związku małżeńskiego

stron, stanowi zobowiązanie kredytowe jedynie pozwanej wobec kredytującego banku, to zużycie pochodzących z pożyczki środków na cele wspólne stron należy uznać za nakłady poczynione na majątek wspólny, a takie podlegają rozliczeniu w trakcie postępowania o podział majątku dorobkowego (do wysokości dokonanych spłat przed wydaniem orzeczenia w takiej sprawie) oraz następnie w procesie o zapłatę (co do dokonanych spłat po wydaniu orzeczenia w postępowaniu o podział majątku, oczywiście z uwzględnieniem rozliczeń dokonanych w postępowaniu podziałowym). Innymi słowy ujmując, należy uznać za niezasadne twierdzenia powoda, że skoro nie wiedział o zaciągnięciu przez pozwaną kredytu w roku 2013, to nie musi obecnie rozliczać się z ową pozwaną w zakresie spłaty. Jedynie dla porządku należy też dodać, że twierdzenia powoda, jakoby nie wiedział o zaciągnięciu tego kredytu nie znalazły żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy, czyli pozostają gołosłowne. Prowadzi to do wniosku, że zarówno spłaty kredytu z 2011r. dokonane po 1.05.2017r. przez powoda jak i spłaty kredytu z 2013r., dokonane przez pozwaną po 01.05.2017r. podlegają rozliczeniu, mając przy tym na uwadze równy udział byłych już małżonków w majątku dorobkowym i tym samym zobowiązaniach stąd wynikających. Na marginesie też należy wspomnieć, że zgodnie z art. 498 § 1 kc i zdefiniowaną tamże instytucją potrącenia, rozliczenia stron mogą być dokonane również przez wzajemne potrącenie wierzytelności. I chociaż w realiach niniejszej sprawy oświadczenie pozwanej o potrąceniu wierzytelności zostało złożone dopiero na rozprawie w dniu 05.04.2018r. to jednak, jako niespóźnione może być uwzględnione.

Sumując powyższe Sąd stwierdził, w oparciu o przedłożone dowody zapłaty, że powód w okresie pomiędzy 01.05.2017r. a 31.03.2018r. dokonał spłaty kredytu z 2011r. w kwocie 10.646,95 zł, czyli pozwana winna zwrócić powodowi kwotę 5.323,48 zł ($10.646,95 \text{ zł} : 2 = 5.323,48 \text{ zł}$). Z kolei pozwana w tymże samym okresie dokonała spłaty kredytu z 2013r. w łącznej wysokości 4.739,32 zł, czyli powód winien zwrócić pozwanej kwotę 2.369,66 zł ($4.739,32 \text{ zł} : 2 = 2.369,66 \text{ zł}$). Z potrącenia powyższych kwot wynika, że pozwana powinna przekazać powodowi kwotę 2.953,82 zł ($5.323,48 \text{ zł} - 2.369,66 \text{ zł} = 2.953,82 \text{ zł}$). Uwzględniając jednocześnie, że pozwana już w trakcie procesu przekazała powodowi kwotę 2.952,80 zł, zaś powód do końca tegoż procesu domagał się zasądzenia całej kwoty ponad pięć tysięcy złotych, należało orzec jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach Sąd orzekł po myśli art. 100 kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód dochodził kwoty 5.320,48 zł, a wygrał 1,02 zł czyli 0,2 %. Tym samym należy obciążyć powoda całością kosztów procesu, czyli opłatą od pozwu. Skoro przy tym owa opłata nie została uiszczona przez powoda w całości (powód rozszerzył na rozprawie w dniu 05.04.2018r. powództwo), należało orzec jak w pkt III wyroku.

Na marginesie powyższych rozważań należy jeszcze odnieść się do kwestii żądania powoda nakazania pozwanej, aby w przyszłości dokonywała spłaty rat kredytu z 2011r. w wysokości połowy każdej raty. Zarówno orzeczenie Sądu Rejonowego w Giżycku w sprawie I Ns 339/16, jak i obecny wyrok w niniejszej sprawie potwierdzają obowiązek pozwanej w partycypowaniu wraz z powodem w spłacie rzeczowego kredytu. W tej materii jednak Sąd nie wydaje osobnego rozstrzygnięcia, a jedynie w uzasadnieniu orzeczeń odnosi się do samej istoty zobowiązań, dokonując przy tym stosownych wyliczeń. Na uwagę wszakże zasługuje stanowisko samej pozwanej, która nie tylko nie neguje swojego obowiązku w tym zakresie, ale wręcz domaga się od powoda umożliwienia jej dokonywania należnych spłat, zaś w toku procesu już takie spłaty dokonywała. W takiej sytuacji Sąd orzekł jak w wyroku.